

Att stanna en stund

Konst, plats och tid på
Sjukhusområdet i Malmö

Att stanna en stund

Konst, plats och tid på Sjukhusområdet i Malmö.

På sjukhusområdet i Malmö finns ett stort antal konstverk ur Region Skånes konstsamling, placerade i rum där människor rör sig, väntar och vistas av olika skäl. Att möta konst på ett sjukhus är därför något annat än att besöka en utställning. Här uppstår möten i förbifarten, mellan andra ärenden och tankar.

På ett sjukhus samsas många olika tillstånd och konsten är en del av detta sammanhang. Här finns inga givna sätt att se, bara möjligheter att upptäcka något på sitt eget sätt.

Den här publikationen vill hålla dig sällskap och ge plats för möten med konsten, med utgångspunkt i din egen upplevelse, utan krav på förkunskaper eller tolkningar.

Det allra första du möter är själva sjukhusbyggnaden. Här finns en möjlighet att låta blicken röra sig uppåt och ta in rummet omkring dig. Sjukhuset bär spår av många händer, kunskaper och former av omsorg.

Det är en plats formad av samarbete, precision och ansvar, där människors arbete, närvaro och beslut ständigt pågår.

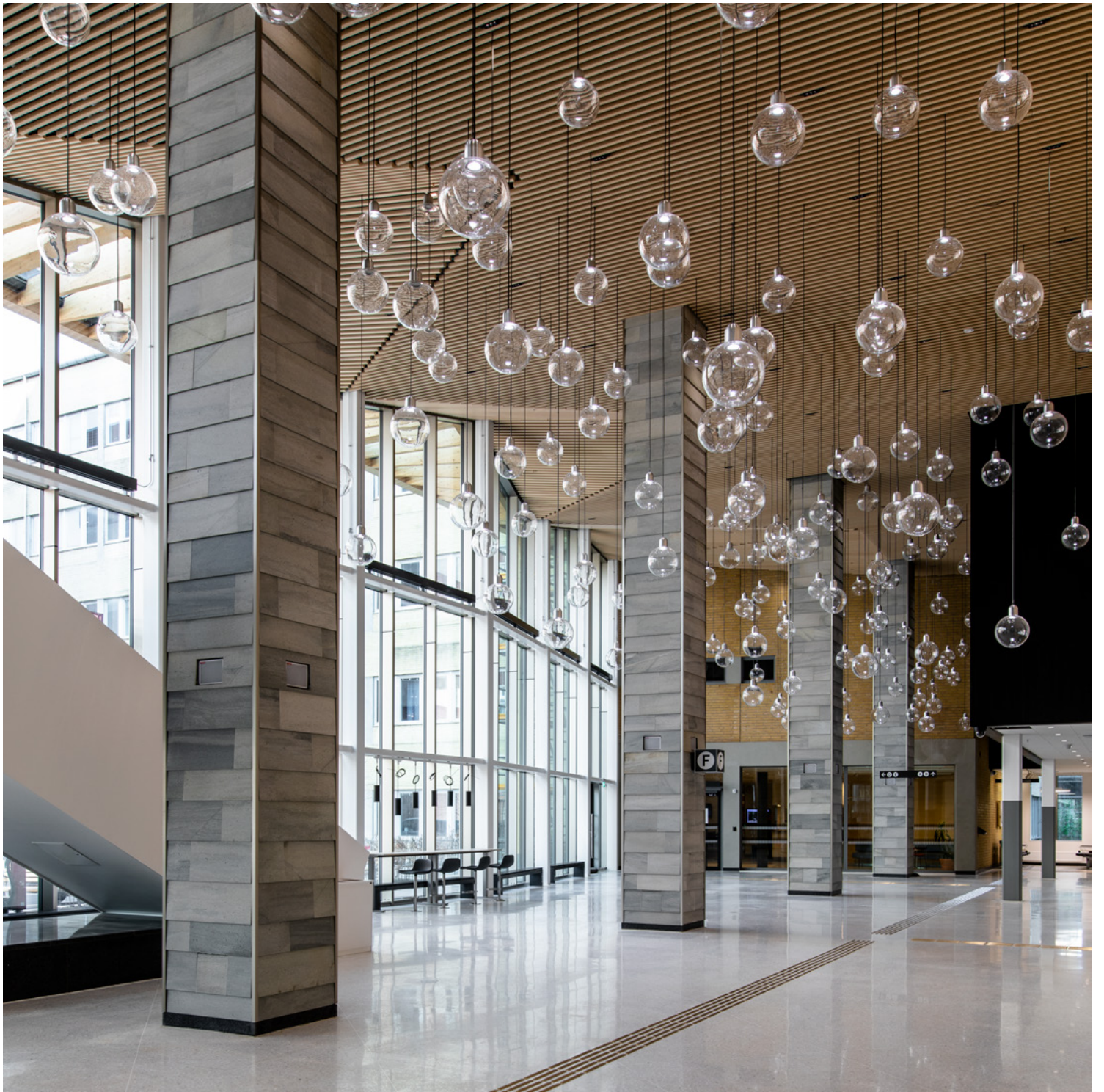
Sjukhusområdet bär även spår av de kunskaper och färdigheter som format och byggt platsen, från ritningar och planering till det hantverk som gett form åt trä, metall, sten och andra material omkring dig.

Här finns också konst. Konsten i byggnaden tillför något eget, den berikar det gemensamma rummet och erbjuder oväntade möten. Här finns den mitt i vardagen och kan bli en plats för reflektion. Konsten har sin egen särskilda förmåga: att hålla frågor levande. Inte frågor som måste lösas, utan sådana som kan få finnas. Vad ser du egentligen? Vad drar till sig din uppmärksamhet? Vad händer i konstverken runt omkring dig och vad skapar de för känsla i dig?

I denna helhet får det stora och det vardagliga existera samtidigt.

TIPS FÖR ATT NÄRMA SIG KONSTEN

- Det finns inga rätt sätt att se på konst. Du kan börja där du är.
- Du kan låta blicken vila på ett verk en stund, utan att läsa om det direkt. Ibland förändras upplevelsen när man börjar med det man själv ser, innan andras ord tar plats.
- Kanske lägger du märke till färger, former eller detaljer. Kanske försöker du bara beskriva för dig själv vad som finns där, utan att värdera eller tolka det som uppstår.
- Om du delar platsen med någon annan kan det vara intressant att lägga märke till hur ni ser olika. Uppfattar ni färger, stämningar eller rörelser på samma sätt, eller olika?
- Ibland väcker konst minnen eller associationer. Kanske påminner ett verk om något helt annat: en plats, en doft, ett ljud, en melodi.
- Du kan också lägga märke till spår av det arbete som ligger bakom verken – penseldrag, färg, ytor, material. Många sådana spår blir tydligare när du rör dig i rummet: genom att stå nära, backa något, eller se verket från olika håll.
- Du behöver inte förstå, förklara eller komma fram till något. Det räcker att låta mötet ta den tid det tar.

Runo Lagomarsino, Platsens ljus

I foajén på den norra delen av vårdbyggnaden (på Inga Marie Nilssons gatan 47) kan blicken röra sig uppåt och ta in 164 lampglober som hänger från taket. De är placerade på olika höjd och några av dem är släckta.

Om du dröjer kvar vid verket blir det tydligt att varje glob har en inbuktning, placerad på olika ställen. Varje lampglob motsvarar en plats i världen som någon av sjukhusets medarbetare kommer ifrån. Inbuktningen markerar platsens geografiska läge på jordklotet. Lamporna är tända eller släckta beroende på om det just nu är dag eller natt på platsen de representerar.

Tillsammans bildar globerna en helhet som rymmer många ursprung, berättelser och livserfarenheter, samlade i samma rum. Verket synliggör hur ett sjukhus bärs upp av människor med olika bakgrunder och vägar hit, förenade i ett gemensamt ansvar för omsorg och arbete. Ljuset, liksom sjukhuset och livet självt, har en rytm som fortsätter att vara där, oavsett om vi stannar eller går vidare.

Julia Bondesson, Mother

Om din väntan på sjukhuset leder dig till en stund i foajén i den södra delen av vårdbyggnaden (på Inga Marie Nilssons gata 38), kan du tillåta dig en paus i fåtöljerna som är riktade mot fönstret. Genom fönstret syns en liten gård där en skulptur är placerad i en glasmonter.

Inne i montern finns en sittande figur som inte rör sig, i en miljö som gör det. Allt som rör sig runt omkring – människor, ljus, speglingar – gör skulpturens stillhet ännu mer påtaglig.

Skulpturens material kommer från ett hem och ingår nu i konstverket. Trä och textil som en gång användes i vardagen har fått ny form och är nu bevarade bakom glas och metall. Runt omkring fortsätter växter att växa och platsen att förändras. Skulpturens figur sitter kvar.

Att ge sig tid att betrakta verket från foajén kan göra dig uppmärksam på hur din blick rör sig. Din blick möter skulpturen. Skulpturens blick är riktad bort, mot bibliotekets fönster. Följer du den riktningen, leds blicken tillbaka till platsen där du befinner dig, här och nu.

Skulpturen är både exponerad och skyddad, omsluten och tillgänglig. Om du har möjlighet kan du gå runt huset och komma närmare skulpturen, se den från olika håll och låta naturens element bli en del av mötet mellan dig och konstverket.

Miriam Bäckström, Advanced Cone

Detta är ett verk som inte låter sig sammanfattas i en enda blick eller betraktas från en statisk position. Det är en textil skulptur med en vävd yta som består av flera hundra fotografier. Dessa har fogats samman till en helhet som inte längre går att urskilja som enskilda delar, utan i stället bildar en skulptur som kan upplevas på olika sätt beroende på var du befinner dig i rummet.

Avstånd, tid och rörelse i rummet spelar stor roll för din upplevelse av skulpturen. När du rör dig i foajén förändras uppfattningen av skala, detaljer och material, och formen framträder på olika sätt. Det går att stanna nära, röra sig bortåt, stå rakt under eller betrakta verket på avstånd. Lägg märke till hur förskjutningarna gör att storleken på verket tycks förändras. Ju längre du stannar, desto fler sådana skiften och förändringar blir synliga.

Du kan lägga märke till skarvar och sömmar, spår av en människas hand och arbete; verket har handsytts på plats.

ALL THE INFORMATION
YOU NEED TO KNOW
ABOUT THIS
ELEVATOR
E.M.A.

101

Andas In.

Sara Wallgren, Rösternas geometri

I hissarna finns ett par konstverk som ofta bara upplevs i förbifarten.

Om du åker hissarna i den södra delen av vårdbyggnaden kan du låta blicken riktas uppåt mot trätaket, där ytan formar ett lågmålt reliefmönster. Det som syns här har sin utgångspunkt i ljud. Ordet ”andas” har spelats in av olika röster och omvandlats till spektrogram – en visuell form som visar ljudets rörelse och frekvenser. Dessa linjer har sedan formats i trä och handbearbetats till den yta som utgör hissens tak.

Varje hiss har sin egen variation av detta mönster, sin egen rytm. Träslagen som använts är valda utifrån samma trädslag som växer på sjukhusområdet: päron, körsbär, ek, björk och lärk. Träet knyter samman byggnadens inre med platsen utanför, mellan natur och vårdmiljö, det organiska och det byggda.

Under en kort hissfärd finns möjlighet att pausa. Det går att följa linjerna i taket, lägga märke till vågornas skiftningar och kanske ana en rytm som går att relatera till den egna andningen. Ett ögonblick av stillhet och fokus i ett rum som ständigt fylls och töms på människor, där arbete, väntan och förflyttning pågår utan avbrott.

Mats Hjelm, Träd att se himlen genom

Om du rör dig genom den norra delen av vårdbyggnaden, via trapphuset eller hissarna, kan du lägga märke till hur bilden av naturen lågmält följer med genom huset. Den finns där utan att ta plats och kan kräva en stunds uppmärksamhet för att träda fram.

På utvalda fönster och dörrar längs trapphusets våningar syns närbilder av en tall, tryckta på glas våning för våning. Stammen sträcker sig uppåt genom huset och blir lika lång som själva byggnaden.

Tar du hissen öppnar sig en annan vy. I taket visas ett videoverk som rör sig genom trädkronor mot ljus och himmel. Grenar, löv och himlen passerar långsamt ovanför dig. Här finns också ljud av fåglar som ger rytm åt färden.

Det du ser är fyra olika videor som visar träd från olika delar av världen: ceder, oliv, palm och ek. Tillsammans med tallen längs trapphuset bildar de ett landskap som inte hör till en plats, utan till rörelsen genom huset. Naturen finns här inte som utsikt, utan som närvaro.

Att lyfta blicken kan förändra hur hissen upplevs. Skalan skiftar. Den korta hiss färden blir en passage genom något större. För en stund går det att vila i rörelsen, i en avbild av naturen och låta intrycken träda fram, utan krav.

Pauliina Pietilä, Antikvariat

I foajén på den södra delen av vårdbyggnaden finns en målning som förändras när blicken får lov att stanna upp. Färgerna möter dig först som helhet, som stämning. Kanske dröjer blicken vid hur de samspelar, hur de lyfter fram varandra, hur de sätter tonen för rummet. När du kommer närmare öppnar sig fler lager. Spåren av måleriet är tydliga och närvarande. Det finns mycket att se, men inget som måste förstås.

Om du backar något från målningen kan den framträda på ett annat sätt. Du kanske lägger märke till hur färgerna upplevs i relation till rummet, ljuset, ljuden runt omkring och dig som betraktar. Hur påverkar bilden och omgivningen varandra? Målningen står också i relation till de föremål som finns placerade i foajén. Du kan låta blicken vandra och inkludera det som är en del av din upplevelse just nu.

Målningen ger plats för ett seende som får röra sig fritt. Att stanna. Att gå vidare. Att återvända. Här finns utrymme för förundran över konstnärlig skicklighet, för frågor som inte kräver svar, och för ett stilla möte där både blick och tanke får vila en stund.

Goldin + Senneby, Granens tid

Mellan de norra och södra delarna av vårdbyggnaderna finns det en gran i ett särskilt konstruerat rum. Trädet är levande och omges av teknik som reglerar ljus, luft, temperatur och fukt. Det står i en cylinder mitt i sjukhusets flöde, där människor rör sig genom vardag och skiftande årstider.

Detta verk kan upplevas i flera skalor samtidigt. Granen kan mötas i mänsklig skala, på nära håll, som ytterligare ett levande väsen mitt på gatan. Samtidigt är den innesluten i en struktur präglad av vård och teknik. Detta är helt enkelt ett mycket gammalt träd, som också vårdas i en samtida sjukhusmiljö.

Tid är en central del av detta konstverk. Granens egen tidsrytm sträcker sig över tusentals år, långt bortom mänskliga livslopp och vårdprocesser. Den tid du tillbringar vid granen är däremot kort, kanske bara några minuter. Ändå möts dessa tider i samma plats.

Att stanna vid granen kan väcka frågor. Vad betyder det att ta hand om något levande? Hur ser omsorg ut – som stöd, som skydd, som övervakning? När blir vård en form av kontroll? Och när blir den ett stöd för att få fortsätta vara sig själv?

Granen förändras över tid, precis som allt levande gör. Dess tillstånd kan tolkas, mätas och jämföras men också bara iakttas. Vad ser du, när du ger dig tid? Vad vet vi egentligen om liv och hälsa genom en hastig blick?

Kanske är detta också en plats för att stanna upp inför tidens gång och påminnas om att liv inte alltid följer våra ideal, men ändå fortsätter, på sitt eget sätt.

Sida 1 och 4, Runo Lagomarsino, Platsens ljus, 2024
Sida 6 och 7, Julia Bondesson, Mother, 2021
Sida 8 och 10–11, Miriam Bäckström, Advanced Cone, 2025
Sida 12, Sara Wallgren, Rösternas geometri, 2025
Sida 14 och 22, Mats Hjelm, Träd att se himlen genom, 2024
Sida 16–17 och 19, Pauliina Pietilä, Antikvariat, 2014
Sida 20, Goldin + Senneby, Granens tid, 2024

Texter: Ana María Bermeo Ujueta, projektledare Konst och hälsa,
Konstfrämjandet Skåne

Foto: Helene Toresdotter

Grafisk formgivning: Långe Leve kommunikation

Utgiven av: Region Skåne och Konstfrämjandet Skåne, 2026

Region Skåne i samarbete med Konstfrämjandet Skåne